

ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ

ΤΟΥ PAUL ADAM



Η ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Από εκείνη τη στιγμή, η Ειρήνη ήταν πειά θέβαιν ότι κανείς δεν θα συνομιτούσε ‘πέρ του άφου έδειξε τόση άχαριστία στους άφωτισμένους του οπαδούς.

‘Επειτ’ από λίγο καιρό, ο Κωνσταντίνος, ο όποιος δεν συμπαθούσε καθόλου τη σύζυγό του Μαρία την ‘Αρμενία, έρωτεύθηκε τρελλά μια θεσπονίδα των τιμών, τη Θεοδότη.

Τότε όλη η αλλη, για να εύχριστή τον αυτοκράτορα, μαζεύτηκε γύρω άπ’ τη Θεοδότη τόσο ώστε εκείνη δεν άργησε να φανταστή πως ήταν η πραγματική αυτοκράτειρα.

‘Η ευνουμένη του αυτοκράτορος, για να γίνει αγαπητή, σποθούσε όλο τον κόσμο που της ζηούσε τη συνδρομή της και διπόθυσε τις μηχανορραφίες της αλλη. ‘Ετσι δεν άργησε να φιλοδοχήσει να φορέσει και το στέμμα.

Στην αρχή, ο αυτοκόστω δίστασε να την Ικανοποιήσει. Μια η Ειρήνη επενέθε τότε. Συνεχάρη το γιοι της για το γούστο που είχε, διαλέγοντας μια τέτοια ευνουμένη κ’ έπειτα, σε στιγμές διαγύσεως, έβριξε τ’ άδικα στον έαυτό της, γιατί τότε είχε εξαναγκάσει σχεδόν δια της βίας να παντρευτή τη Μαρία την ‘Αρμενία.

‘Ο Πορφυρογέννητος, θλιμένος τότε ότι η ημέρα του τον έπεδοκιμαζε, θέλησε να χωρίση τη γυναίκα του. Μα το διαζύγιο δεν ήταν καθόλου εύκολο πράγμα εκείνη την εποχή. ΟΙ θεσκευτικοί κανόνες εναντιωνόταν τους καταγορηματικούς στη διάζευξη των συζύγων. ‘Εξ άλλου, ο πατριάρχης Ταρασίσιος ήταν άνθρωπος αυστηρών άργων, τον όποιο ούτε να διασθερίσει ούτε να πείση κανείς μπορούσε.

‘Εκτός αυτου, ο λαός αγαπούσε την Μαρία την ‘Αρμενία, της οποίας η δυστυχία τον συγκινούσε. Κ’ ήταν πολύ επικίνδυνο να διασραστήθ η λαός, τον όποιο η Ειρήνη είχε δε τό τε με το μέρος της.

‘Ωστόσο, η ευνουμένη Θεοδότη επέμενε. Ικέτευε και άπειλούσε τον έαυτά της, ότι αν δεν την έκανε αυτοκράτειρα, θ’ άποτραφίδταν κ’ ένα μοναστήρι και θα γινόταν καλονοιά.

Πάντως, όπθονε και μια δικαιολυνία για το διαζύγιο του αυτοκόστωτος: η στείρωσε της συζύγου του. Αυτή την δικαιολογία πασούπασαν στον πατριάρχη Ταρασίσιο, δ’ αυ τον ζήτησαν ν’ άκυρώσει τον γάμο του Κωνσταντίνου.

Μα ο πατριάρχης άπάντησε ζερά στην Ειρήνη ότι, άφου αυτή τον είχε κάνει άρχηγό της εκκλησίας, δεν ήταν οσού να θέλη τώρα τον ήθικό του έκτεμο, άνακατεύοντας τον σε τέτοιες μηχανορραφίες.

‘Ο Κωνσταντίνος, ήλιθος, καθώς ήταν, δεν παραδεχόταν κανένα εμπόδιο στις επιθυμίες της ευνουμένης του, της οποίας τα κάρπια τα τον υποδοκίλωναν. ‘Όταν λοιπόν έιαβε την άπάντησή του πατριάρχου, κυριεύθηκε από λύσσα κ’ άργισε να φωνάξει ότι ήθελε να τον κάνουν να πεθάνει από την άπειλία του, γιατί δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς τη Θεοδότη.

‘Από ήμέρα σε ήμέρα, μάλιστα, η τρέλλα του μεγάλανε κ’ η ίδια έτι τον κατεδίκωνε τ’ ότι είχε κολλήσει στο μυαλό. Δέν έκανε άλλο, παρά να γυρίσει σ’ όλο το παλάτι, δείχνοντας δουεία νεύματα από καθασό ύντρο και λέγοντας ότι η αυτοκράτειρα συζύγου του είχε διατάξει να του δώσουν αυτό το δηλητήριο.

‘Η Ειρήνη προσποιότανε ότι τον πιστεύει. Το ίδιο έκαναν κ’ οι αξιωματικοί κ’ οι αώλικοι, ο όποιοι άπομακρύνοντας όλοένα άπ’ τη δυστυχισμένη αυτοκράτειρα Μαρία και την είχαν άφήσει δλομόαχη στα διαμερίσματά της.

‘Ετσι δεν άργησαν να βρεθούν εκατό μάλιστα, πρόθυμοι να επιθεβαίνουσιν τους Ιαχυρισμούς του τρελλού αυτοκράτορος Κωνσταντίνου ότι η σύζυγός του ήθελε να τον δηλητηριάσει. Τότε ο Κωνσταντίνος πήγε και βρήκε τον πατριάρχη. ‘Αργισε να κλαίει μπροστά του και να του ζητάει να του σώσει τη ζωή, άκυ-

ρώνοντας το γάμο του και στέλνοντας σε μοναστήρι τη Μαρία

‘Ο πατριάρχης, τίμιος άνθρωπος καθώς ήταν, ένωισε μεγάλη αγανάκτηση γι’ αυτό και θέλησε να διώξει τον αυτοκράτορα. Μα δεν άργησαν να παρουσιασούν οι ψευδομάρτυρες, οί όποιοι άργησαν να του περιγράφουν λεπτομερώς το φανταστικό έγκλημα της αυτοκράτειρας.

Τότε ο πατριάρχης, κουρασμένος πειά άπ’ όλες αυτές της μηχανορραφίες, είπε:

– ‘Αν δεν λέτε ψέμματα, μου προτεινείτε να δεχτώ μεταξύ των Ιερών παθόνων της εκκλησίας, μια γυναίκα, η όποια θα έπρεπε να θανατωθί έπάνω στο Ικρίωμα, μπροστά στα μάτια όλου του κόσμου. ‘Αν λέτε λοιπόν την αλήθεια, δικάστε την αυτοκράτειρα στη Σύγκλητο και παραδώστε τη στο δήμο.

‘Ο Κωνσταντίνος όμως δεν τόληψε ν’ άκολουθήσει αυτή την έξυπνη συμβουλή του πατριάρχου και, για μερικές ήμέρες, φάνηκε σαν να είχε εγκαταλείψει τα σχέδιά του.

‘Η Θεοδότη όμως δεν παράτησε το παιχνίδι της.

‘Απαιτούσε από τον αυτοκράτορα το στέμμα και τον άπειλούσε πως αν δεν της το έδινε, δεν θα του χάριζε πειά το κορμί της.

Δούλος των σαρκικών ήδονών ο Πορφυρογέννητος, έστειλε τότε στον πατριάρχη μια διαταγή, δια της οποίας τον διάτασσε ν’ άκυρώσει το γάμο του. Μα ο πατριάρχης άσυκίνητος και άτάραχος, έστειλε πίσω τον αυτοκρατορικό άπεισταμένο, με την άπάντησι ότι προτιμούσε να πεθάνει, παρά να υποχωρήσει. ‘Όλ’ αυτά είχαν κάνει τον Ταρασίσιο λαοφιλή κ’ η δύναμή του αυτή έκανε τον Κωνσταντίνο να φοβάται. ‘Αλλοιώς, άσφαλώς θα είχε διατάξει τη θανάτωσή του.

Μα οι αώλικοι, για ν’ άποκτήσουν την εύνοια του Κωνσταντίνου, έκαναν ό,τι μπορούσαν για ν’ άνεθάσουν στο θρόνο την ευνουμένη του και να Ικανοποιήσουν το πάθος του. Πρίγκηπες, στρατηγοί, Καίσαρες, άρχηγοί της φρουράς, σχολάρη, πολιτικοί, όλοι μηχανορραφούσαν ύπερ της Θεοδότης. Μια ήμέρα μάλιστα μερικοί αξιωματικοί θέλησαν να τρυπήσουν με τα σπαθιά τους τον έπίσκοπο ‘Ιωάννη, άπεισταμένο του πατριαρχείου ‘Αλεξανδρείας, ο όπος υπερστίριζε τη στάσι του Ταρασίσιου.

Στο διάστημα αυτό, η Θεοδότη έκλαψε όλημερίς κ’ όλονυχτις μέσα στο γυναικωνίτη των άνακτόρων, φωνάζοντας ότι ο αυτοκράτωρ δεν την αγαπούσε πειά, ή ότι ήταν άνικανος να κυριεύσει πειά άπ’ αγαπούσε πειά ποτε έναν ήγεμόνα, που ήταν άνικανος να επιβλήθ η στους ύπηκόους του.

Αυτό διπλασίαζε τη λύσσα του Κωνσταντίνου, καθώς και τις μηχανορραφίες των αώλικων, οί όποιοι, λόγω της εξέλλου καταστάσεως του, είχαν σερηθί των ενδιών του.

‘Επρεπε όπωσδήποτε να δοθί ένα τέλος στην Ιστορία αυτή. ‘Ο αυτοκράτωρ έπρεχε σαν σάτυρος στους διαδρόμους των άνακτόρων, φωνάζοντας και διατάζοντας το κλείσιμο της Μαρίνας της ‘Αρμενίας στο μοναστήρι και άλλως τη θανατική της έκτέλεσι έπάνω στο Ικρίωμα. Για να φοβηρίση μάλιστα τον Ταρασίσιο, έστειλε και το μήνυμα ότι θ’ άσπαζόταν τη θρησκεία του πατέρα του και των άλλων προγόνων του και θα διέτασσε την κατάλυση της λατρείας των εικών και την άστηρή τιμωρία των όρθοδοξων κληρικών.

‘Η βασιλομήτωρ Ειρήνη έντομεταξύ παρακολουθούσε προσεχτικά την κατάστασι, αλλά φηλογόταν να επέμεινε.

Συγχρότως, έξω άπ’ το παλάτι, η δυσαρέσκεια του λαού μεγάλανε έναντίον του έρωτευμένου μονάρχου ‘Η αφίδια είχε γεφυκωθή.



(‘Ακολουθεί)